

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ ПІДГОТОВКИ КАДРІВ З ВИЩОЮ ВІЙСЬКОВОЮ ОСВІТОЮ ДЛЯ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ

Зіборсва О.Б., *kafedra_prava@i.ua*
Міжнародна Академія управління персоналом

Перехід від державоцентричної парадигми державного управління до концепції сервісної держави обумовив оновлення понятійного апарату адміністративного права. Виникла потреба у обґрунтуванні сутності та ознак публічного адміністрування, за допомогою якого реалізуються цілі існування сервісної держави.

К. Л. Бугайчук вважає, що «публічне адміністрування – це регламентована законами й іншими нормативно-правовими актами системна організуюча, владно-розпорядча діяльність органів державної влади та місцевого самоврядування, яка спрямована на впорядкування їх організаційної структури, планування, підготовку, розробку та реалізацію управлінських рішень, організацію діяльності апарату управління, здійснення документального, інформаційного, кадрового, психологічного забезпечення їх повсякденної діяльності з метою досягнення суспільно корисних цілей і самої мети створення та діяльності відповідного суб'єкта адміністрування» [1, с.43]. На нашу думку, це визначення дещо обмежує соціальне призначення публічного адміністрування як діяльності, яка спрямована на досягнення соціально значущих цілей. Автор трактує досліджувану категорію як таку, яка охоплює виключно управлінські та забезпечувальні процеси в системі самих органів публічного адміністрування, а вже від досконалої організації таких процесів залежить, на його думку, досягнення корисних для всього суспільства цілей. Нам уявляється, що первинним при розумінні сутнісних ознак публічного адміністрування є не узгоджена робота певної кількості чиновників (сама по собі вона може не сприяти, а навіть перешкоджати досягненню суспільно значущого результату, наприклад, внаслідок створення такими чиновниками забюрократизованих систем реалізації прав та інтересів фізичних та юридичних осіб), а соціально значущі цілі, досягнення яких є важливим для більшості членів суспільства.

Безумовно, це викликає питання про те, як саме визначити суспільно значущі цілі. На нашу думку, такі цілі детермінуються державною політикою у певній сфері суспільних відносин з урахуванням зворотного зв'язку між органами публічної влади в цілому та органами публічного адміністрування зокрема. Інакше процес діяльності органів публічної влади не можна вважати ефективним [2].

Визначення у Конституції України стратегічного курсу держави на набуття повноправного членства України в Європейському Союзі та в Організації Північноатлантичного договору обумовлює необхідність удосконалення системи вищої військової освіти з тим, щоб остання відповідала викликам часу. Це робить необхідним як переосмислення історичних національних традицій військової освіти, так і врахування зарубіжного досвіду підготовки офіцерських кадрів. У свою чергу, вказане викликає потребу у систематизації наукових досліджень правового

забезпечення вищої військової освіти, здійснених з моменту проголошення незалежності України.

Гене́за розвитку наукових досліджень правового забезпечення вищої військової освіти в Україні включає чотири етапи: 1) розбудови військової освіти незалежної України (1991-1998 рр.), у межах якого було сформовано Концепцію військової освіти в Україні (1997 р.). Зміст наукових досліджень охоплював питання спадковості у системі військової освіти та пошуку шляхів застосування національного досвіду у цій сфері; 2) період професіоналізації (1999-2006 рр.), у межах якого відбувається активне вивчення проблем військової освіти методами педагогічних, історичних, правових наук, формується понятійний апарат та узагальнюються національні та зарубіжні здобутки; 3) період стагнації (2007-2011 рр.), у межах якого відбувається зменшення інтересу науковців до проблематики розвитку військової освіти, що було обумовлено комплексом об'єктивних та суб'єктивних причин; 4) період активізації наукових досліджень правового забезпечення військової освіти (2012 р.- по т.ч.), характерним для якого є міждисциплінарний характер наукових праць, широке використання зарубіжного досвіду, зокрема, країн Північноатлантичного Альянсу.

На підставі викладеного вище можна переконатися, що категорія «публічне адміністрування підготовки кадрів з вищою військовою освітою для Збройних Сил України» займає важливе місце у сучасних наукових дослідженнях. Науковці публічне адміністрування переважно розглядають як: а) спосіб реалізації публічного інтересу як інтересу певної соціальної спільноти, об'єднаної у межах території держави; б) як механізм реалізації державної політики; в) як діяльність органів публічної влади (або державних органів та органів місцевого самоврядування), спрямована на досягнення загальносуспільних цілей. З урахуванням теоретичних підходів, вироблених правовою наукою, і актуальних цілей розвитку нашої держави в цілому, а також сектору безпеки та оборони зокрема, можна зробити висновок, що актуальними проблемами досліджуваної сфери публічного адміністрування є: адаптація навчального процесу у системі військової освіти до вимог Північноатлантичного Альянсу; підвищення ролі іноземних мов, у першу чергу англійської мови, як провідної компетентності як курсантів (слухачів) вищих військових навчальних закладів, так і професорсько-викладацького складу; формування під час навчання доброчесності службової та навчальної діяльності як чинника підвищення рівня доброчесності військових посадових осіб у майбутньому.

Література

1. Бугайчук К. Л. Публічне адміністрування: теоретичні засади та підходи до визначення. *Право і безпека*. 2017. №3 (66). С.38-44.
2. Шопіна І. М. Щодо правової регламентації функціонування центральних органів виконавчої влади. *Публічне право*. 2011. № 3. С. 65–71.